UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

E Ante N

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

vix ex gratulando miſeriam eminebam tandē aliū ad pretorem: ibi vix requieui. Huius verbi compoſita ſunt. preemineo vel premineo: qđ eſt anteſto/preſuꝫ quaſi ante alios maneo. Hiero. Nō querat obſecro filia regis filiā militis preminere pompis terrenis in chriſti ⁊ apoſtoloꝝ cōſortio. Promineo porrigor ſuperemineo.

Eminus pe. cor. ſignificat a lōginquo loco: q̄ſi ab extra manēte. Et differt a longe ꝙ nō recte dixeris. Eminꝰ habito: vt longe habite. Sed eminꝰ iacula mittebat Similiter cominꝰ a loco ꝓpinquo nō in loco ꝓpinq̄ neqꝫ ꝓpe: vt Cominꝰ te ꝑcutiā: nō cominus ſedeo.

Eminulus pe. cor. parum eminens: ſeu parum a longe. Varro. Vt habeāt inferiorē partē frequētibus pilis ſubcriſpis cruribus potius minoribus rectis genibꝰ eminulis diſtātibus inter ſe. Idem de canibus. Spina neqꝫ eminula neqꝫ curua cauda craſſa.

Emmanuel per duplex mm. interpretatur nobiſcū deꝰ. Grece εμμανουηλ λεγεται.

Emolumētū vtilitas quā ex opera ⁊ labore aſſequimur Et a molimine deſcēdit. Ci. lib. iij. offi. Si ſic erimus affecti vt propter ſuū quiſqꝫ emolumentū ſpoliet aut violet alterū dirūpi neceſſe eſt eam que maxime ſm naturā humani generis eſt ſocietatem.

Emo is emi emptū: cōparo. Conſtruitqꝫ cuꝫ abltō vel gtō hoꝝ nominū tanti quāti pluris minoris ⁊ hmōi. Ci. lib. iij. offi. Emit homo cupidus tāti quāti pythiꝰ voluit. Gelliꝰ. Libros plurimos ere pauco emi. Etꝰ cōpoſita ſunt Abemo/adimo/coemo ſimul emo vel ex omnibus locis emo. Eximo. Interimo perimo et redimo: que habēt penultimā correptā.

Emptito as: pe. cor. frequēter emo vel frequēter mercandi ſeu acquirēdi vſum habeo. Pli. li. xxxiij. Alios coriis: alios ferro captiuiſqꝫ rebꝰ emptitaſſe ſe tradit

Emptitius: qui eſt de numero eoꝝ qui empti ſunt ſiue emi ſolent. Hiero. in geñ. Omne maſculinū in generationibus veſtris tam vernaculus q̄ꝫ emptitius circūcidetur. Var. li. iij. de re Ruſt. Hic aprū glans cuꝫ paſcit emptitia facit pinguē: illic gratuita exilem.

Emax generis cōis: qui vel que facile inclinat̄ ad emendū. Hinc emacitas facillitas ⁊ inclinatio voluntaria emendi. Col. lib. v. Quoſdam emacitas in armentis quoſdam exercet in cōparandis mancipiis cura. De cuendis nullos cura tangit

Empiſtorthonus. Vide in dictione Tetanici.

Emporium locus mercatus ⁊ Nundinarū latine dicit̄ emptoriū vbi res venales exponunt̄ απορίζω qđ eſt mercor vel acq̄ro ab ex εμπορεω lucror negocior/emporos/mercator/emporeuma atis: negociatio εμποριον εν και πορευω ago duco.

Emporetica charta dicta eſt qua merces inuoluūtur a mercatoribus inutilis in ſcribendo.

Empedocles pe. cor. nomen philoſophi: qui vt auctor eſt. Hiero. Omne qđ viuit et mouetur non putauit edendum ſicut ⁊ Pythagoras ⁊ ex lite amicitiaqꝫ inter ſe diſſidentibus cuncta conſtare dixit. Ferunt hūc Agrigētinum fuiſſe qui cū lacū ethne montis inueſtigare contēderet: decidit in foueam igneam et incendio conſumptus eſt. Hic ſapientie precepta verſibꝰ complexus eſt: de quo Lucr. Carmina quin etiam diuini pectoris eius. Vociferant̄ ⁊ exponūt ꝑclara reperta: Vt vix hūana videat̄ ſtirpe creatus. Quid de diis ſentiret ita ſcribit Suidas. θεων τα ειδη και ταιο νομαια ου πω τουσ ανθρωπουσ νινωσ κειν δηλοι ο χαιρε τε εγω δε υμμιν θεοσ αμβροτο ουκετι θνητοσ και ηδη γονητοτε εγω γενομην κουρητε ηθροτε και ο εν ολυμπια βουσ ονλεγε πεμ ματοιησ αμενοσ θυσαι

Emphaſis pe. cor. expreſſio: ſignificatio: demonſtratio. Figura eſt qua latens aliquid ex aliquo dicto eruitur Cuius duo ſunt genera. Alterū qđ plus ſignificat q̄ꝫ dicit: ſub quo etiaꝫ minus volumus intelligere. Virgilius lib. j. Geor. Cū iam ſacre deficerent ſylue: hoc eſt nō ſolū alie: ſed etiā ſacre.

Emphaſis pe. cor. figura cū ex aliquo dicto aliquid latens eruitur. Duo eius genera ſunt. Alterum quod plus ſignificat q̄ꝫ dicit. Alterum quod etiam id quod non dicit.

Empyreum latine igneum a πυρ: quod eſt ignis. Vnde celum empyreum.

Empanda veterum dea que rebus patentibus preeſſe putabatur.

Emperici pe. cor. dicunt̄ medici in arte experti. Empiricus experimentator ab εμπειρια quod eſt experimentū εμπιροσ expertus εμπιρικη pars medicine eſt que ꝑ exꝑientiam curat. Sunt enim qui medicinā diuidant in empiricen: logicen: et methodicen Apollinaris ad Remigium. Ad hoc oportunitas in exemplis: fides in teſtimoniis: ꝓprietas in empiricis vrbanitas in figuris: virtus in argumētis: pondus in ſenſibus: flumē in verbis: fulmen in clauſulis.

Emphonos pe. pro. latine canorus: vocalis.

Emplaſtrū latine fictum vel informatū ex εν prepoſitione que ſignificat in ⁊ πλαστω fingo ſeu formo. Vnde ex diuerſis rebus confingi ⁊ formari cōſueuit quod nunc vulgo vnguentum dicitur. Id vero quod vulgo emplaſtrū dicitur a doctis vocat̄ cataplaſma Imponuntur emplaſtra vulneribus. Malagmata ſuper integram cutem iniiciunt̄. Paſtilli aut illiniuntur aut alicui molliori ceratone miſcentur. Sunt et alia horum inter ſe diſcrimina.

Emplaſtratio in arboribus dicitur cum cortex eximitur inoculatiōis gratia vt aptari queat cortex par ex altera arbore. Col. libro. iij. Tertium cum gemmas non exiguo cortice in partē ſui delibrataꝫ recipit quā vocāt agricole emplaſtrationē. Idem lib. vj. Tertiū genus quo ipſas gēmas cū exiguo cortice in partem ſui delibratam recipit quaꝫ vocant agricole emplaſtrationē: vel vt quidā inoculationē. Idem vſurpauit Emplaſtraturus cum ait. Delibrato iteꝫ alteram arborem quā emplaſtraturus es.

Emproſthoton. Vide in dictione Opiſthoton.

Emungo is xi. ctum: nares purgo: qđ fit cuꝫ pus ex eis detrahitur. Mungo enī eſt quaſi mucum ago e narib̄us. Mucus vero eſt narium humiditas. Hora. per tranſlationem de Lucilio Emuncte naris inquit pro eleganti ⁊ faceto. Emūgere lucernā dicimus lychnū proferre. Quādoqꝫ etiā de pecuniis dicit̄. Ter. Emunxi argento ſenem. i. exhauſi.

Emunctoriū inſtrumentū ad emungendum. Hiero. in Exo. Emunctoria quoqꝫ ⁊ vbi ea que emūcta ſunt extinguuntur fiant de auro puriſſimo.

Emuſicata quid ſignificent. Vide in dictione Amuſſis

E Ante N

En: ſignificat ecce: et nominatiuo pariter ⁊ actō iungit̄ vel indicādo: vt En priamus: vel exprobrādo: vt En agros ⁊ quam bello troiane petiſti Heſperiā metire iacens. Oratores ꝑ noīatiuū frequētius. Cice. En crimen. Eſt etiā en ꝑpoſitio greca q̄ ſignificat in.

Enanthropeſis. Incarnatio hominis.

Encenia cum e. diph. innouatio ab εν ⁊ καινιζω nouo Augu. Encenia feſtiuitas erat dedicationis templi. Grece enī καινον dicitur nouū. Quādocūqꝫ enī nouum aliquid fuerit dedicatum Encenia vocatur. Iā ⁊ vſus habet hoc verbum ſi quis noua tunica induatur Enceniare dicitur.

Encauſtes: qui igni adhibito aliquid fingit. απο το καιω μ καυσω λεγεται και εγγινεται.

Encauſtum opus igni pictum. Pli. Figulinū opus en

cauſto pinxit: latine dicit̃ inuſtū: hoc genus picturę p̄mus Nicia in vſum habuit. Hinc ortū vt vulgus atramentū librariū appellare ceperit encauſtū.

Encauthis: morbus oculorū cū in ipſoꝝ angulo tuberculū eſt q̄d palpebras parum diduci patitur.

Enchiridion diminutiuum a manu dictū quaſi promptuarium τ quod ad manum ſemper haberi debeat ceu in enſe capulus: genus libelli parui quod manuale latini dicunt: ꝙ ευχειρι. id eſt in manu contineri poſſit quale eſt libellus Auguſtini qui grece enchiridion latine manuale dicitur. Sed et gladiolum ſeu militarem pugniculum ſignificat et remi partem illā quam nautę manu comprehendunt enchiridion vocari. Iul. pol. tradit.

Encliſis inclinatio τ vnum de accidētibus verbi quod latini modum dicunt. Hinc encliticū inclinatiuum. Unde enclitice cōiunctiones q̄: ve: ne: quoniā inclinant ad ſe accentum.

Encyclopediam: alij poeſim heroicam appellant. Alij muſicen ꝙ muſica omnes complectatur diſciplinas. Quod oſtēdit pl'o. lib. j. de legib' dicēs muſicā ſine vniuerſa diſciplina tractari nō poſſe. Alij oēm artem atq̄ ſcientiā in vnū q̄ſi corpus bene cōpactū: τ membris plurib' cōſtās ꝯfluctē encyclopedian dici volūt: q̄ſi doctrinarū orbē: vt apud Plutar. vbi de muſica ſcribens inq̄t. Nō ſolū circa muſicā verū τ circa aliā encyclopedian: ꝙ mēs nr̃a potētijs intelligēdi circulariter circa ſcibile tanq̄ circa centrū moueat̃.

Encyclias. Ariſtoteles in ethicis cōmentationes intelligit quas Gellius extrarias: hoc eſt exoticas. Martianus Cyplicas cuiuſmodi τ probleumatū ſūt libri τ quę populares a Cicerone ac Themiſtio queſtiones appellātur ꝙ de rebus oīb' tanq̄ in circulo paſſim quereretur. Encyclias quoq̄ doctrinas veteres dicebāt quaſi orbiculares: q̄m cōnexe τ coagmētate ſunt vti corpus vnū. Annuū etiā ſtipendiū encycliū d̄r: ꝙ in ſua terga voluatur annus. Alij exponūt encyclium pro pęna.

Enchriſta apud celſū medicamētū ſūt liq̄da q̄ illiniūt̃.

Encryphia dicuntur Açima ſubcinericia. Ambroſius lib. de Caim. Tenuerunt τ patres qui coxere conſperſum: quod extulerāt de ęgypto ſubcinericia facientes açima quę gręce encryphia dicūt̃ eo ꝙ abſcōdantur in cinere.

Encolpie vt ait Ariſtoteles: venti ſunt qui e mari veniunt per ſinus.

Endelechia per d. vt Cice. libro. j. tuſ. ſignificat continuationē et perpetē quēdā actum ſiue motionē qualis i anima cognoſcit̃. Endelechiſmos ꝯtinuata mobilitas. Entelechia ṽo per t. ſignificat̃ ꝑfectio quędā τ cōſumatio: et Enteleches ꝑfectus.

Endiadis figura cum duo diuerſa noīa in vnam conuenientiā iungunt̃: vt apud Uirg. Molemq̄ τ mōtes inſuꝑ altos. i. molem montiū.

Endromys: idis veſtis gallica hirſuta τ villi longioꝛ nomen tū gręcum ſortita q̄ potiſſimū arcēdo frigori cōueniebat. Iuue. Endromydas tyrias τ fęmineum ceroma. Mar. Hanc tibi ſequanice pinguē textricis alumnā. Quę lacedemoniū barbara nomē hꝫ Sordida: ſꝫ gelido nō aſpernēda decēbri. Dona peregrinā mittimus endromyda. Hanc athlete poſt curſus certamina induere ſolebant. Dicta endromis ꝙ εν δρομω: hoc eſt in curſu eā habeant.

Endymion: nomē ꝓpriū ei' qui prim' lunę curſū inuenit. Apolloni' li. iiij. argonauticoꝝ ουκαρεγω μουνη μεταλατμιον αντρον αλυκωουδο ηκα λω πορι δαι ομι ρηδυμιων ſcribūt aūt rem mirandā theon lucillus τ ſophocle' interp̄tes Apollonij his verbis ενδεται σηοι αισ μεγαλαισ λεγεται τον ενδυμιωνα ανενεχθηναι απο διοσ εισ ουρανον ερασθεν τα δε ηρασ ειδωλω παραλογισθηναι τον ερωτα νεφληνσ και εκβληθεν τα κατελθειν εισ αλου.

Endeploro as. penulti. produ. imploro: quod eſt cum queſtiōe inclamo τ cum fletu rogo quod eſt proprie vapulantis.

Energia pe. cum accentu latine efficatia ſeu operatio. Hier. Habet neſcio quid latētis energię viuę vocis actus. Componit̃ autē απο του εν και εαγ αζομαι και τοεργον λεγεται.

Eneruo as. q̄ſi ſine neruis facio debilito. Cic. in Cato. Non plane eneruauit ſenectus: non afflixit. Lactan. lib. v. Hęc p̄ſentia terrę bona virtuti ꝯtraria ſunt: et vigorem mentis eneruant.

Engaddi: in tribu iude: vt ſcribit Hiero. vocatur vſq̄ hodie vicus pręgrandis iudeorum: iuxta mare mortuum: vnde opobalſamū venit quas vaneas engaddi Salomon in canticis nominat. Idē alibi Engaddum ager eſt terrę iudeę: non tantum vineis q̄tum balſamis florens.

Enhydris: coluber in aqua viuens.

Enim cauſalis cōiunctio: vt Cole pudicitiam. Hęc em̄ hominem vendicat a ſcelere. Q̄nq̄ eſt copulatiua. Uirg. Progeniem ſed em̄ troiano a ſanguine duci audierat. Q̄nq̄ affirmatiua. Terē. Enim nō ſinam. Iuncta aūt cum ṽo ponit̃ pro at. Cice. Hic cū alijs ex alia parte: em̄ vero ferendū aſtu.

Enipeus pe. pro. fluuius theſſalię iuxta quē fuit preliū inter cęſarem τ pompeium. Luc. lib. vij. Sanguine romano q̄turbidus ibit enipeus.

Enitor pe. pro. a quo enixus. Uide in dictione Nitor.

Enna ciuitas Sicilię edito in loco et vndiq̄ pręcipiti ſita: et a ſyracuſanis condita quę vmbilicus Sicilię dicit̃ cū in medio inſulę conſtituta ſit. Hęc imminet circūſtātibus cāpis vbertate et florū varietate conſpicuis. In hac templum Cereris fuit vetuſtiſſimū vbi dea precipua veneratiōe colebatur: ad quā propiciandā. xv. viros legatos miſere romani. De hac vrbe Soli. ſic ſcribit. Campus ennēſis in florib' ſemper τ omni vernus die. Strabo. Intra inſulam eſt enna modicis q̄dē poſſeſſa inquilinis ſuꝑ collē iacēs in qua ſacra cereri ędes eſt. Hinc raptam a plutone proſerpinā in cereris filiā dixit antiquitas. Hāc vulgus hodie Annam appellat: vbi qui regis locum tenet ob loci cōmoditatem totius inſula ſolet conuentum habere. Stephanus biçantius ενναπολισ σικελιασ κτισ μα σιρακουσιων μετα ο εντησ ιρακοισων ο πολιτησ ενναιοσ και ενναια παρασεται.

Ennius poeta antiquiſſimus apud romanos. Q. Ualerio: et. C. Manilio conſulibus natus fertur. Hic Tarētinus ſi Euſebio credimus fuit. At mela pomponius ſcribit Rudias apulię oppidum ennio ciue eſſe nobiles. Cui aſtipulat̃ Sirius cū ait Miſerunt calabri rudie genuere vetuſte: ꝑijt morbo articulari.

Enam ſignificat etiā ne.

En nunqui ecquando.

Ennea: latine nouem. Unde enneaphonos penul. p. habens nouem voces.

Enode penul. pro. planum ſine nodo. Uirg. Enodes trunci. Per tranſlationē. Amb. lib. j. offi. Statimq̄ ipſe queſtionē enodē reddidit ſubijciēs ꝙ extinguat̃ lucerna impiorū Enodē dixit planā et manifeſtā quę nullū haberet nodū. i. difficultatem.

Enodo as. q̄ſi ſine nodo facio: vide in dictiōe Nodus.

Enorme dicit̃ magnū ſine menſura nimiū eo ꝙ normā et menſuram excedat.

Ennoſigeus dict' eſt neptunus: ꝙ terrā quatiat. Nam enno quatio. Gea terra.

Enſis gladius mucro: ſpatha idē ſignificant. Ab enſe

ſit diminutiuū Enſiculus.

Enteron: latine inteſtinum. Hinc quidā exenterere ꝓ euiſcerare deduci putant.

Enterocela dicitur cum inteſtina dilabunt̄ in ſcrotum Epiplocele cum omentū: hygrocela: cū in alterum e teſtibus humoꝛ confluit. Omiſqꝫ has ſpecies noſtri vocāt hernias inquit Celſus. Ramices vero qui ſequunt̄ Poꝛocela cū ex abſceſſu aliquo circa ſcrotum materia ſubduruit. Sarcocela cū in ipſo ſcroto concreuit caro. Cirſocela cū venę intumuerunt tunicis teſtiū integris: vel in ipſo ſcroto: vel cū bubonocela dr̄ in inguine. Eſt tamē vbi Plin. Enterocelā dixerit ramicē: vt in medicinis cupꝛeſſi.

Entheſis penul. coꝛ. latine interpoſitio.

Entheus a. um. diuinū quaſi deo plenum ⁊ furoꝛe afflatū. Unde Enthei pythonici qui apollinis ſpiritu repleti pꝛebeant oꝛacula.

Eenthymema penul. pꝛo. ⁊ Enthymematū ἐνθύμημα ἀπὸ τοῦ θυμοῦ παραγεῖαι καὶ ενη τοῖ ευτοσ καὶ ενθιμησισ ideo dr̄ ꝯſiliū cū aliꝫ cōmētū: aliꝫ cōmentationē: aliꝫ ratiocinationē imperfectā interpꝛetant̄: dictū ab εθυμουμα ꝙ mētis actio omis atqꝫ ſentētia enthymema nominet̄ ſicut docet Cice. in top. Ponit̄qꝫ ꝓ argumēto ex vno aſſumpto ꝯcludente. Hinc imperfectus ſyllogiſmus dicit̄: vt homo eſt ſubſtantia: ergo aīal eſt ſubſtantia. Nā vt inquit Ariſto. fit ex vocibus ⁊ ſignis .i. ex pꝛobabilib⁹ ⁊ neceſſariꝫs ꝓpoſitiōib⁹. Iuue. Aut curtū ſermone rotato Toꝛquea enthymema.

Enucleo as. aperio ⁊ nucleū extraho. Nucleus vero a nuce deducit̄ quod tenerū in nuce includitur. Per tranſlationem enucleare ſignificat declarare ⁊ explanare. Enucleate aduerbiū purgate exquiſite ac ſine aſperitate. ab eo: ꝙ nucibus ſeparatis a teſtis nucleoꝛū vſus vtilis ſit. Cic. lib. iiiꝫ. tuſ. Habes ea quę de perturbationib⁹ enucleate diſputant.

Enyo furoꝛ belli. Mar. in pꝛimo. Nec te decipiat ratibus naualis enyo.

E Ante O

Eo is. iui. vel iꝫ. itum cū oībus cōpoſitis: ſignificat iter capio: a gręco εαω quod eſt omitto: quia eūdo locum omittimus in quo eramus. Uirg. It triſtis aratoꝛ. Interdū ire ſignificat venire. Teren. in adel. Queſo vt vna mecū ad matrem virginis eas. Interdū recedere. Aug. li. iꝫ. cō. Hei mihi ⁊ audeo dicere tacuiſſe te deusme⁹ cū irem abs te longius. Ire aūt in ſententiā pedib⁹ eſt alterius ſentētię non v̄bo: ſed coꝛpoꝛe accedere. Liui. Qui hoc ſentitis in dexterā partē pedib⁹ trāſite. Quę maioꝛ pars erit eo ſtabit̄ conſilio: deinde frequētes oēs in dexterā pedibus tranſierūt. Hęc ratio inuēta eſt: ꝙ nonnūqꝫ longum eſt audire ſingulos dū plurimi ſunt: vel duo capita: ſententiarū ſunt: vt res expeditioꝛes fiant. Aliqñ ne pedibus quidem pꝛę multitudine ad ſentētiā ire poſſumus. Ideoqꝫ manu ſententiā ſignificam⁹. Quod Quintil. intelligit vbi ait. Manib⁹ pedibuſqꝫ imus in ſententiā neceſſitat. Hui⁹ verbi futurū indicatiui modi tam in am: qꝫ in bo: cum ſuis cōpoſitis facit: licet Diome. tm̄ in bo dicat. Aug. Pꝛodiet tanqꝫ ex adipe iniquitas eoꝛū. Sciendū quoqꝫ eſt ꝙ eo cū ſit neutrū in cōpoſitione tñ plerūqꝫ mutat terminationē: vt Adeo adeoꝛ. Obeo obeoꝛ. Interio interioꝛ. Subeo ſubeoꝛ. Iuue. Quod ſi ſubeuntur pꝛoſpera caſtra. Claudi⁹. Pugna acriter commiſſa: ac multis vtrinqꝫ interitis. Uirg. lib. ix. Moꝛte obita qualis fama eſt volitare figuras. Cōponit̄ eo cū ab. Abeo: ad Adeo: am. Ambio: in quo b. interponit̄ euphōie cauſa. Ante anteo. Con coeo in quo abꝫcit̄ n. Contra contraeo. Circū circūeo. Ex exeo. In ineo. Inter intereo. Intro introeo. Ob obeo. Per pereo. Pꝛo pꝛodeo: in quo d. interponit̄ ſonoꝛitatis gratia. Pꝛe pꝛęeo. Pꝛęter pꝛetereo. Re redeo. Se ſedeo quaſi ſeoꝛſum eo. Sub ſubeo. Super ſuperbio: vbi interponit̄ b. et e. mutatur in i. Trans tranſeo. Uenum veneo. A ſupino itum itu fit itus us. et Itio. Cice. Quid noſter itus ⁊ reditus. Idē. Nā plura de obuium itione ſimile locuti fueramus.

Eo pꝛo tanto ſicut ⁊ quo pꝛo quāto ponitur: vt eo magis: quo magis. Saluſti. Statim res geſtas populi romani carptim vt quęqꝫ memoꝛia digna videbunt̄ ꝑſcribere eo magis ꝙ mihi a ſpe metu partib⁹ reip. animus liber erat. Quandoqꝫ ponitur pꝛo ideo vel pꝛopterea. Terē. in eu. Eo ne es ferox? Et in eadem Eo ad eā non admiſſa ſum. Aliqñ ſignificat huc vel vſqꝫ illuc. Liui. li. iꝫ. Ipſa veſtigia querentē dominū eo deductura erat. Aliqñ id vel vſqꝫ ad id: vt apud eundē: quę ab exiguis ꝓfecta initiꝫs eo creuit: vt iā magnitudine laboꝛet ſua. Sic dicim⁹ eo magnitudinis qđ ē ad eā magnitudinē. Eo ſapiētię deuenit. i. ad

Eouſqꝫ in tantū. Ual. max. lib. j. Natā (eā ſapientiā. vitē eouſqꝫ creuiſſe donec ętas cūctas dñationis ſuę part inumbꝛaret

Eous pͥma ſyllaba pꝛodu. oꝛiēs dr̄ ab ηωσ qđ ē mane ⁊ auroꝛa. At eous pꝛima coꝛ. a lumine appellamus ē vnus ex equis ſolis: qſi lucifer ac oꝛiētalis: ꝙ mane aſſurgēs oꝛbē illuminet εωσ eñ gręce lux dr̄ ꝓ quo nos dicim⁹ eoū. Uirg. li. j. geoꝛ. Aut cum ſole nouo terras irroꝛat eous. Et Ouid. li. iiiꝫ. me. Modo ſurgis eoo tēpoꝛibus celo modo ſerius incidis vndis.

E Ante P

Epaminundas thebanus vir fuit: honeſto genere natus: patre polymno citharięare: ⁊ cantare ad choꝛdarū ſonū doctus eſt a Dionyſio. Carmina cantare tibiꝫs ab olympiadoꝛo. Saltare a Caliphꝛone i phia pꝛęceptoꝛem habuit Lyſiam pythagoꝛeū. Hic fuit modeſtus: pꝛudens: grauis: peritus belli: foꝛtis manu: animo maximo: adeo veritat diligens: vt ne ioco quidem mentiretur. Uide Plutrachum. Hic cū apud Leutra. Lacedemonios plaga peſtifera adeo affeciſſet: vt ex eo tempoꝛe lacedemonioꝛum opes coꝛruerint pꝛincipatum gręce amiſſum vltra reparare nequiuerint dicere ſolebat: oꝛbum ſe nō tamē ſine liberis moꝛi: et ex ſe natam relinquere pugnam leuctricā: hic poſt facinoꝛa edita extremo tēpoꝛe apud Mantineā cū acie inſtructa ⁊ ducis optimi: ⁊ milit foꝛtiſſimi officio fungit̄ ſparto agreſti telo percuſſus ictu moꝛtifero: relatuſqꝫ in caſtra ſemianimis requiſiuit a circūſtātibus ſaluus ne eſſet clypeus. Cū ſaluum eſſe flentes ſui reſpondiſſent allatū veluti ſociū laboꝛū gloꝛięqꝫ oſculatus eſt. Iterum queſiuit eſſent ne fuſi hoſtes? Cumqꝫ id quoqꝫ vt cupiebat audiuiſſet: euelli tum deniqꝫ ſpiculū iuſſit. Ita multo ſanguine ꝓfuſo in leticia ⁊ in victoꝛia moꝛtu⁹ eſt. Cui⁹ moꝛte thebanoꝝ vires hebetatę ſunt: vt nō tā illū amiſiſſe qꝫ cū illo interiſſe oēs viderent̄. Nā añ Epaminūdā thebani alieno iꝑio paruerūt: poſt interitū eiuſdē in ſeruitutē pꝛiſtinā reuoluti ſunt vt manifeſtū ſit gloꝛiā thebanā cū illo natā: ⁊ cū illo extinctā fuiſſe.

Epacta ab επαγω qđ ē addo ex επι ⁊ αγω cōpoſitū

Epagon ontis. artemo a noſtris vocatur. Trocleeqꝫ id genus eſt quę in machinis tertia dicatur: quod et Ergeta dicitur a Uictruuio. Idqꝫ vernacula ſimplicitas appellat Arganum.

Epanalepſis replicatio vel repetitio ab ἐπὶ ⁊ ἀρά qꝫ duo ſimul re: ⁊ iterū denotāt: atqꝫ ληψισ acceptio. Figura quę fit quādo vna dictio in pꝛincipio verſus ſumpta iterum in fine verſus ponitur. Iuue. Creſcit amoꝛ nūmi qꝫtum ipſa pecunia creſcit.